

Forbindelse med andre foregaaende og samtidige Reformers, naar Sindet er mere oplagt til at beskæftige sig med saadanne Sager, naar Interessen derfor er mere levende, saavel paa Rigsdagen som rundt omkring i Landet, og det Dieblit flaaer for Døren, da der er Spørgsmaal om at føre Reformen ud i Livet.

Dan: Da jeg før forlangte Ordet, var det under den Forsætning, at man her i Thinget i Almindelighed var stemt for at gaae ind paa Behandlingen af denne Sags egentlige Indhold; men da det har viist sig, at der ikke her findes en saa almindelig Stemning, hvilket allerede har sundet sit Udtryk gjennem de ærede foregaaende Taleres Foredrag, skal jeg for mit Bedkommende gjerne høre mig herfor, skjøndt jeg, paa Grund af at jeg ikke tidligere har havt Ordet i denne Sag, maaskee kunde have en vis Berettigelse til at udtale mig. (Der er imidlertid i det foreliggende Lovudkast et Punkt, som forekommer mig at være saa uklart eller usigtligt, at jeg allerede nu finder Anledning til at henlede Opmærksomheden derpaa; jeg skal forøvrigt fatte mig saa kort som muligt. § 14 lyder saaledes: „Rævnningerets bestaaer deels af lovkyndige Medlemmer, deels af Rævnninger“, hvilken Bestemmelse i sig selv er klar og tydelig, og endvidere tales der i de Lovudkastets ledsagende Anmærkninger om de lovlærde Dommere i Rævnningeretten, hvorved man altsaa middelebart maa komme til det Resultat, at der findes nogle Dommere, som ikke ere lovlærde, og at disse maae være de egentlige Rævnninger. Jeg troer altsaa, at det er flaaet fast, at der i Rævnningeretten findes to Grupper af Medlemmer, som begge ere Dommere og høre til Retten; men gaae vi nu over til 2det Afsnits 5te Capitel, forekommer det mig, at der i flere Paragrapher findes Bestemmelser, som paa en Maade gjøre den Forklaring, der opstilles i § 14, ubestemt og forvirret.) § 150 omtaler nemlig „de 3 Dommere“ paa en saadan Maade, at man ikke kan komme til noget andet Resultat, end at der ikke findes andre Dommere i Rævnningeretten end disse 3; jeg antager vel, at dermed menes de juridisk dannede eller lovlærde Dommere, men det fremgaaer ikke klart, at det er Meningen. Fremdeles vil jeg tillade

mig at henlede Opmærksomheden paa § 221, der omtaler, at naar Retten finder, at Rævnningernes Erklæring lider af væsentlige Mangler i Formen, affiges der en Kjendelse, og her sættes altsaa paa en Maade Retten i Modsetning til Rævnningerne, men dette troer jeg ikke er ganske rigtigt eller correct. § 222 siger: „Antager Retten eenstemmigt, at Rævnningerne urigtigt have erklæret den Anklagede skyldig osv.“, og her stilles Retten altsaa ligeledes i Modsetning til Rævnningerne. I § 226 sidste Stykke tales der om, at Retten kan udsætte Dommens Afgjælse en kort Tid, men i intet Tilfælde udover Retsfamlingens Slutning, og jeg gad vide, om der her ved „Retten“ kun forståes de egentlige lovlærde Dommere, eller om ogsaa Rævnningerne ere medindbefattede. § 228 synes endnu klarere at gjøre denne Adskillelse, naar den siger: „Er Noget ved en Rævnningerets Dom ifunden Bidsstraf, har Retten at erklære sig over, hvorvidt der findes Grund til at anbefale den Domsældte til Venaadning osv.“ Dette troer jeg ogsaa er urigtigt; men stærkest fremtræder dog Adskillelsen i § 251, hvori der findes en Bestemmelse om, at Retten under visse Forhold har at frifinde den Anklagede, uden at Sagen forelægges Rævnningerne. Her stilles altsaa Rævnningerne i en saadan Modsetning til Retten, at man skulde synes, at de ikke hørte til denne, uagtet det efter den almindelige Forklaring, der er givet i en foregaaende Paragraph, maa være aldeles klart, at de gjøre det. — Der findes flere Enkeltheder, hvorom jeg kunde have lyst til at udtale mig, men paa Grund af Omstændighederne skal jeg ikke indlade mig derpaa for Dieblittet, idet jeg forøvrigt forbeholder mig mine Udtalelser til den Tid, da Sagen igjen maatte foreligge til Forhandling.

Alberti: Efter den Gang, Forhandlingerne have taget, troer jeg ikke, det er helbigt at gaae ind paa Enkeltighederne i Lovudkastet, og jeg skal derfor ikke følge den ærede foregaaende Taler i at komme ind paa et Spørgsmaal, der forøvrigt har været et Stridspunkt imellem mig og andre Medlemmer i Thinget, nemlig hvorvidt der skulde være flere lovlærde Dommere eller blot een retskyndig Mand i